ΔΡ23| ΦΑΡΙΣΑΙΟΙ

2020 · https://docs.theosis.work/db/chapters/2020/δρ23-φαρισαιοι/

Βρισκόμαστε στην εποχή που ο Κύριος Ιησούς Χριστός περιπατεί σαν άνθρωπος στη γη και έχει αρχίσει το δημόσιο Έργο Του.

Ολόκληρη η περιοχή της Ιουδαίας είναι αναστατωμένη. Δύο βασικά αίτια έχουν αναστατώσει τους απλοϊκούς κατοίκους των περιοχών κοντά στον Ιορδάνη. Το ένα είναι ένας αυστηρός, λιτοδίαιτος Κήρυκας, που ζει ασκητική ζωή και καλεί το λαό σε μετάνοια, καλεί τους ανθρώπους σε κάθαρση και εξομολόγηση και τους βαπτίζει, όσοι μετανοούν, στον Ιορδάνη ποταμό και συγχρόνως διαλαλεί πως κάποιος άλλος, που θα έρθει μετά απ’ αυτόν, θα είναι δυνατότερός του και θα βαπτίσει τους ανθρώπους με Πνεύμα Άγιο και Φωτιά. Αυτός ήταν ο Ιωάννης ο Πρόδρομος.

Το άλλο αίτιο της αναταραχής είναι ένας απλός και ταπεινός Δάσκαλος, που γυρνάει τα διάφορα μέρη και διδάσκει. Πολύς κόσμος Τον ακολουθεί, κυρίως από το λαό, και πολλοί ασθενείς που τους θεραπεύει. Έχει μια δύναμη που πρώτη φορά παρουσιάζει άνθρωπος στη γη. Και τα λόγια Του έφερναν αναστάτωση σε όλους, ήταν ιδέες επαναστατικές για την εποχή αυτή. Κήρυττε Αγάπη, συγχώρηση, Μακροθυμία, Ταπεινοφροσύνη, πως όλοι οι άνθρωποι είναι Αδελφοί, παιδιά του Θεού και ίσοι, κι ένα Θεό που αγαπούσε και ελεούσε όλους. Κι ακόμη έλεγε πως πρέπει οι άνθρωποι να μάθουν ν’ αγαπούν ακόμη και τους εχθρούς τους.

Ο Θρόνος του Νέου Θεού, που δίδασκε, δεν στηριζόταν στις νεφελοσκεπείς κορυφές του Ολύμπου, ούτε στα βάθη των ωκεανών ή τα έγκατα της γης. Δεν ήταν ούτε στον ήλιο ή τ’ άστρα, αλλά ανεγειρόταν και κτιζόταν μέσα στις ψυχές των ανθρώπων. Ακόμη έλεγε πως οι πλούσιοι δεν μπορούσαν να μπουν καθόλου σχεδόν στη Βασιλεία του Θεού. Στον απλοϊκό λαό έκαναν εντύπωση όλα αυτά και πολλοί Τον πίστευαν και Τον ακολουθούσαν.

Την Παρουσία Του στη γη την είχαν προαναγγείλει οι προφήτες, αλλά κανείς άλλος εκτός από το στενό κύκλο των μαθητών Του δεν αντιλήφθηκε, ότι μεταξύ αυτών βρισκόταν ο Ενανθρωπισθείς Θεός, ο αναμενόμενος Πνευματικός Ήλιος, ο οποίος ακριβώς κατέβηκε στη γη για να διδάξει

στους ανθρώπους τη Θεία Αλήθεια Του και να βοηθήσει την ανθρωπότητα να μπει σ’ ένα Νέο Σταθμό Πνευματικής και Ψυχικής εξύψωσης και να συνδεθεί με το Θεό.

Όπως είναι φυσικό, σε κάθε έργο υπάρχουν και αντιδράσεις. Ποιοι αντέδρασαν στο Έργο του Ιησού; Εκείνοι ακριβώς που φοβούνταν πως θα χάσουν τα προνόμιά τους, την επιρροή τους πάνω στο λαό και την πρωτοκαθεδρία τους. Εκείνοι που πίστευαν πως ήξεραν τους Νόμους και πως ήσαν οι Εκλεκτοί του Θεού, και δεν έβλεπαν με καλό μάτι το Δάσκαλο με τις καινούριες επαναστατικές ιδέες, τις οποίες δεν μπορούσαν να καταλάβουν.

Ήσαν οι προσκολλημένοι στο στενό και άψυχο γράμμα του αυστηρού Μωσαϊκού Νόμου, που δεν μπορούσαν να καταλάβουν τις νέες Αρχές της Διδασκαλίας της Αγάπης, οι οποίες διέλυαν το σαθρό οικοδόμημα του μίσους και της εκδίκησης, της κακίας και της δολιότητας, της υπερηφάνειας και αρχομανίας, και γι’ αυτό αντιτάχθηκαν στο Θείο Έργο του Ιησού, Τον κατηγόρησαν ως λαοπλάνο και αιρετικό και Τον έσυραν στο Γολγοθά, για να υποστεί την εξευτελιστικότερη ποινή της εποχής Του, το Σταυρικό θάνατο. Αυτοί ήταν οι Φαρισαίοι.

Οι Φαρισαίοι ήταν μια Εβραϊκή τάξη ανθρώπων κατά τους χρόνους του Ιησού Χριστού και των μαθητών Του. Ήταν οι κυρίως αντιφρονούντες προς τον Ιησού και τη Διδασκαλία Του. Οι Φαρισαίοι ζούσαν χωριστά από τον κόσμο, αφιερωμένοι στα της θρησκείας, του Μωσαϊκού Νόμου δηλαδή, που ίσχυε την περίοδο εκείνη. Ήταν οι θρησκευτικά εκπαιδευμένοι και νόμιζαν ότι όλοι όσοι ακολουθούσαν ή έπρατταν τα έργα του Ιησού ήταν λανθασμένοι, εφόσον δεν ήταν ακόλουθοι του Φαρισαϊκού δόγματος· αδιαφορώντας αν και πόσο καλά ήταν τα έργα τους, οι Φαρισαίοι τα απέδιδαν σε κακή δύναμη. «Οι δε Φαρισαίοι ακούσαντες είπον· ούτος ουκ εκβάλλει τα δαιμόνια ει μη εν τω Βεελζεβούλ, άρχοντι των δαιμονίων» (Ματθ. ΙΒ΄, 24).

Στην ατομική συνείδηση οι Φαρισαίοι αντιπροσωπεύουν θρησκευτικές σκέψεις, που δεσμεύουν τον άνθρωπο, χωρίς να του δίνουν σαφή αντίληψη της Αλήθειας. Οι Φαρισαίοι, θρησκευτικές σκέψεις, προσέχουν την τυπικότητα και δεν γνωρίζουν ότι η Αλήθεια εκφράζεται στη συνείδηση διαμέσου πνευματικής αντίληψης. Ζητούν «σημείον» στην εξωτερική χώρα. Κανένα όμως σημείο Χριστού δεν μπορεί να δοθεί στη Φαρισαϊκή κατάσταση νου, επειδή τα του Πνεύματος πνευματικά διακρίνονται (Μάρκ. Η΄, 11-12).

Τα δόγματα και οι συλλήψεις των ανθρώπων, που έχουν το θεμέλιό τους σε προσωπική γνώμη ή

πατροπαράδοτη συνήθεια, δεν οικοδομούν τον άνθρωπο. Λατρεύουμε το Θεό με μια εντελώς Νέα Αρχή και Διδασκαλία. Ο Θεός είναι Πνεύμα και πρέπει να λατρεύεται «εν Πνεύματι και Αληθεία». Ο Μωσαϊκός Νόμος αντιπροσωπεύει ένα στάδιο αποκάλυψης της Αλήθειας και υπηρετεί τη φάση εκείνη της συνείδησης, που προετοιμάζει τον άνθρωπο στην πειθάρχηση των σκέψεων. Αλλά αυτό είναι ένα στάδιο, **μία φάση προπαρασκευής** για την αποκάλυψη της Αλήθειας και την εδραίωση της πνευματικής κυριαρχίας στον άνθρωπο.

Ο «Φαρισαίος» στη συνείδηση είναι η φίλαυτη κατάσταση νου, παραγομένη από τη διάνοια. Είναι η αυτάρεσκη νοερή στάση, η οποία οδηγεί τον άνθρωπο να χάνει την όραση των πραγματικών αναγκών της ψυχής, και τελικά καταλήγει στη διάλυση της δικής της ψεύτικης οικοδομής.

«Φαρισαίοι» είναι οι φιλόθρησκοι, που προσέχουν τους τύπους των θρησκευτικών ιεροτελεστιών. Αυτοί χάνουν την όραση της Αρχής πίσω από τα σύμβολα. Διαδίδουν τις πράξεις ενός ανθρώπου ζώντος πνευματική ζωή, αλλά η ζωντανή Ουσία δεν είναι παρούσα. Υπάρχουν πολλοί Φαρισαίοι και σήμερα, αλλά έχουν αλλάξει τα σύμβολά τους. Κανόνες ζωής και ενέργειας για Χριστιανούς έχουν διαμορφωθεί και βρίσκονται σε κάθε πλευρά στους εξωτερικούς τύπους. Ο πανταχού παρών Θεός λησμονήθηκε και χιλιάδες σύμβολα Αυτού λατρεύονται. Η άρνηση του κόσμου των μορφών είναι η θεραπεία για τον τύπο αυτό του Φαρισαϊσμού.

Θα έχετε περισσότερες ανησυχίες με τις σκέψεις σας «Φαρισαίους», παρά με όλες τις άλλες. Αυτές είναι πολύ κοντά στην πνευματική χώρα, μέσα στη συνείδησή σας, και γι’ αυτό είναι περισσότερο ισχυρές από τις υλικές σκέψεις. Οι παλαιόθεν εγκατεστημένες θρησκευτικές σκέψεις, που ανήκουν στη διανοητική κυριαρχία, ποτέ δεν χάνουν την ευκαιρία να κρίνουν και να φιλονικούν με κάθε αληθινή, Πνευματική ιδέα, που παρουσιάζεται στη συνείδηση.
Αλλά όταν το Πνεύμα του Νόμου διδάσκεται, ανατρέπει τους εξωτερικούς τύπους και τελετές, οι οποίες ανήκουν στο γράμμα. Έτσι, αυτοί που προσκολλώνται στο γράμμα, συνήθως αντιτάσσονται στο Πνεύμα του Νόμου. Η Αλήθεια, ότι ο υψηλότερος Εαυτός πάντοτε παρακινεί κάθε μέρος του ατόμου, λείπει από τη φαρισαϊκή φάση συνείδησης.

Οι Φαρισαίοι είναι ακριβείς στην τήρηση και των μικρών λεπτομερειών των θρησκευτικών πράξεων, αλλά στερούνται αγάπης και ευσπλαχνίας, της βαθύτερης και υψηλότερης συνείδησης Αλήθειας. Η διάνοια πρέπει να διαφωτισθεί από το Νου Χριστού, προκειμένου να είναι δυνατόν να σωθεί ο άνθρωπος. Όταν αυτή η διαφώτιση επέλθει, το Πνεύμα της Ευσπλαχνίας και Συγχώρησης

εισχωρεί στις θρησκευτικές ιδέες του διανοητικού ανθρώπου και το λογικό δεν θα κλίνει πλέον στο να καταδικάζει, ούτε θα καιροφυλακτεί για να επιτίθεται στο Πνεύμα της Αλήθειας κάθε στιγμή.

Είναι ο «Φαρισαίος» εντός μας, που μας ωθεί και μας αναγκάζει ν' αγαπάμε τους τύπους και τις εξωτερικές τελετές της θρησκείας. Είναι ο «Φαρισαίος» εντός μας, που αρνείται να εισχωρήσει βαθιά στη συνείδηση και να καθαρίσει τον εσωτερικό άνθρωπο. Είναι ο «Φαρισαίος» εντός μας, που είναι φιλόδοξος για εφήμερες τιμές από ανθρώπους και αγαπά να προσφωνείται με υψηλούς - τίτλους. Είναι η Φαρισαϊκή σκέψη που εξυψώνει και υποστηρίζει την προσωπικότητα.

Μπορούμε να υπερνικήσουμε το «Φαρισαίο» στους εαυτούς μας με το να δεχόμαστε συνεχώς νέα έμπνευση από την Αρχική Πηγή του εν ημίν Όντος και με το να αρνούμεθα να δεσμευόμαστε από παλιές εξασθενημένες θρησκευτικές σκέψεις (Λουκ. ΙΑ΄, 42-54).

Ο Ιησούς εδίδασκε πως η Βασιλεία του Θεού δεν θα έρθει σε μορφή, για να παρατηρείται εξωτερικά, και ότι οι άνθρωποι δεν θα πρέπει να ερευνούν εδώ κι εκεί, εξωτερικά, γι' αυτήν, επειδή είναι εντός. Αλλά οι παλαιόθεν εγκατεστημένες θρησκευτικές σκέψεις, οι οποίες ανήκουν μόνο στη διανοητική συνείδηση, οι «Φαρισαίοι», δεν αντιλαμβάνονται την εσωτερική υπερνίκηση και την εγκατάσταση της Αλήθειας στη συνείδηση, που συντελεί στο να γίνεται κάποιος ενήμερος περί της Βασιλείας του Θεού.

Όταν ένα άτομο φθάσει σε ορισμένο βαθμό διανοητικής αντίληψης της Αλήθειας, θεωρεί τον εαυτό του δίκαιο και γίνεται φαρισαϊκός. Είναι επιρρεπής στο να σκέπτεται ότι κατέχει όλη την Αλήθεια και ότι θα πρέπει να επιδεικνύει αμέσως το πλήρες της Βασιλείας στην εξωτερική του ζωή. Πρέπει όμως να μάθει να χρησιμοποιεί σωστά την Αρχή της Αλήθειας, η οποία έχει αποκαλυφθεί σ' αυτόν, για να μπορέσει να γίνει άξιος μιας θέσης στη Βασιλεία αυτή.

Αυτοί που έρχονται σε πνευματική αντίληψη και χρήση της Αλήθειας, ξεπερνούν τις παλαιές φαρισαϊκές δοξασίες, ότι τύποι και τελετές είναι θεμελιώδεις στη θρησκευτική λατρεία. Καθώς οι Γραμματείς και οι Φαρισαίοι πάντοτε ζητούσαν να παγιδεύσουν και να εξοντώσουν τον Ιησού, έτσι οι παλαιόθεν εγκατεστημένες θρησκευτικές σκέψεις της διάνοιας πάντοτε προσπαθούν να βρουν κάποια ασυμφωνία στις εμπνεύσεις του Θείου Διδασκάλου. Η ψυχρότητα και η σκληρότητα της τυπικής θρησκείας φονεύει την αντίληψη της Θείας Αγάπης και Σοφίας, αν μπορέσει (Λουκ.

K´, 19-26).